

“Pap, is er nog iets dat je wil?”

Een klein hoofd in de rechterhoek van een groot raam. Hij keek naar buiten en zat al te wachten op ons. Hij wist dat we zouden komen, dat had mam geschreven...in een brief. Niks geen videobellen, iPads en iPhones voor hem.

We bellen op de speaker en het lukt direct. “Hoe gaat het pap?” Erdwin, stoïcijns, optimist, de taoïst die situaties accepteert die zijn. Meestal is het antwoord op deze vraag “Goed...” of “okee”. Maar vandaag, een alles betekenend “Het gaat net”.

We zwaaien, de kinderen doen gek, en we krijten op de straat. Dat had ik gezien, in al die mooie initiatieven die er zijn: volgeschreven pleintjes en straten voor de mensen die niet naar buiten mogen. Hartverwarmend en tegelijk zo verdrietig. Dus wij doen het ook: WE LOVE YOU: OPI; I&E; TROTS OP JOU, PAP; en veel gekleurde hartjes. “Kan je het zien?” “Ja, ik zie het”. Pap vertelt dat een medebewoner de inhoud van z’n beker naar hem had gegooid, omdat hij verkeerd had gehoest. De man was groot. Hij slaapt er slecht van.

Mijn vader hoest al zijn hele leven verkeerd, verkeerd zoals we nu weten, hij heeft dan ook zijn hele leven gerookt, is ook verkeerd zoals we weten.

Hij kijkt naar ons, wij zwaaien en doen gek, rennen rondjes met een vrolijk tafellaken over ons heen. Een momentje plezier. “Ik ben wel populair” zegt hij zacht lachend “ik krijg de meeste post van de afdeling” vervolgt hij. Hij is blij met alle brieven en kaarten van familie en oude vrienden. Hij wil terugschrijven, maar dat lukt hem niet goed. “Hoeft niet” zeggen we, maar het knaagt. We brengen hem spullen, maar deze boekhandelaar uit de Oudemanshuispoort kan geen boeken meer lezen. Een van de belangrijkste dingen in zijn leven, dat en zijn gezin. Het gezin dat buiten staat, op 50 meter afstand, geen 1,5.

“Is er nog iets dat je wil, pap?” vraagt Ilja, we staan te dicht bij elkaar. “Nee, weet niet...” en dan, na een korte stilte: “Vrijheid”...

Boem, een steek, tranen achter mijn ogen. Shit.

We slikken onze tranen in, dansen nog een rondje onder het gebloemde tafellaken....we verbloemen de pijn.



Tekst: Masha Spits

Illustratie: Inge Vogel